

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: P. G., narozen X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Rudolfem Postlem
sídlem Masarykovo náměstí 14, 441 01 Podbořany

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 13. 8. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2024 Okresní správa sociálního zabezpečení Louny (dále jen „OSSZ Louny“) podle § 31 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) přiznala žalobci při dočasné pracovní neschopnosti trvající od 27. 12. 2023 nárok na nemocenské ve výši 50 %. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2024.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl jím zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaná neprokázala příčinnou souvislost mezi žalobcovou opilostí a vznikem jeho úrazu, jelikož nebyla průkazně zjištěna ani doba, kdy měl alkohol požit. Žalobce měl za to, že žalovaná neprokázala požití alkoholu před úrazem, neboť její předpoklady by se mohly po dalším dokazování ukázat jako nesprávné. Bez provedení dalších důkazů (např. výsledkem či podrobným vyjádřením žalobce, výsledkem nebo vyjádřením dalšího zaměstnance, který byl v inkriminované době na pracovišti přítomen, případně dalšími důkazy) nelze postavit najisto dobu a okolnosti požití alkoholu. Způsob, jakým se žalovaná vypořádala s možností, že k požití alkoholu došlo až po úrazu, považoval žalobce za nedostatečný.
3. Závěry žalované ohledně příčinné souvislosti mezi opilostí a úrazem podle žalobce oslabil i fakt, že výměnu elektrických pojistek, při níž k úrazu došlo, prováděli s vědomím zaměstnavatele běžně i zaměstnanci, kteří sami nebyli elektrikáři. Důvodem, proč žalobce nečekal na příjezd elektrikáře a spontánně započal činnost, k níž nebyl kvalifikován, tedy nebyl stav vyvolaný alkoholem, nýbrž obvyklá praxe na pracovišti. Podle žalobce žalovaná zamlčela, že k přivolání elektrikáře na místo došlo až po úrazu.
4. Žalobce shrnul, že žalovaná nepostupovala tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušila § 3, § 4 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná se ve svém vyjádření uvedla, že úkolem správního orgánu není prokázat, jakým způsobem a kdy přesně žalobce alkohol požil, ale pouze prokázat, že v době úrazu byl pod vlivem alkoholu. Žalovaná podotkla, že žalobce nenabídl žádnou věrohodnou verzi události a ve všech podáních uváděl pouze pochybnosti o správnosti výsledků měření hodnoty alkoholu v krvi a nemožnost zjištění, kdy mělo k požití alkoholu dojít. S pochybnostmi žalobce se podle žalované nelze ztotožnit, neboť zákon o nemocenském pojištění neukládá povinnost zjistit přesnou hladinu alkoholu v krvi a nadto metodou certifikovanou pro účely sankčních řízení. Žalovaná považovala za dostatečné, že měření postačovalo pro účely medicínských, a neshledala důvody, proč by k němu neměla přihlížet.
6. S ohledem na okolnosti nebylo podle žalované technicky ani biologicky možné, aby se žalobce v době mezi vznikem úrazu a ošetřením rychlou záchrannou službou opil natolik, aby naměřené hodnoty alkoholu v krvi odpovídaly stavu těžké opilosti. Žalovaná označila za irrelevantní otázku, zda žalobce opravoval zařízení s vědomím zaměstnavatele. Stav těžké opilosti má vliv na koordinaci pohybů, úsudek, zhoršený odhad vzdáleností a projevuje se nepřiměřenou sebedůvěrou, přeceňováním schopností, tendencí riskovat. Právě v tomto stavu došlo k události (spadlý kryt mezi vodiči, jež se žalobce pomocí násady pokoušel vyndat), které vedly ke vzniku úrazu. Žalovaná poukázala na to, že právě při vyndávání spadlého krytu nebyla dodržena bezpečnost práce. Posloupnost kontaktování elektrikáře před vznikem úrazu vyplývá podle vyjádření žalované ze spisu, konkrétně z výpovědi žalobce a svědka L. H.
7. K žalobcově námitce, že v řízení porušila zejména § 3, § 4 a § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaná uvedla, že žalobce byl k seznámení se s podklady řízení vyzván dne 31. 7. 2024 a

této možnosti nevyužil. Zdůraznila, že správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a základními zásadami správního řízení. Žalovaná uzavřela, že hodnotila všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dostatečně odůvodnila závěr, že si žalobce přivodil dočasnou pracovní neschopnost ve své opilosti. S ohledem na to žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

8. Žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
10. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po dvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“. Podle názoru zdejšího soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nedostatek důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
11. Žalovaná se odvolací námitkou zpochybňující správnost výsledků měření alkoholu v krvi zabývala na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaná na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí dostatečně reagovala i na žalobcovu námitku, že k požití alkoholu došlo až po úrazu. Vycházejí z těchto úvah soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
12. Námitky žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované a lze je rozdělit do dvou skupin: Žalobce jednak tvrdí, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo vyžaduje rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jednak tvrdí porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
13. Podle § 23 zákona o nemocenském pojištění platí, že *nárok na nemocenské má pojištěnec, který byl uznán dočasně práce neschopným nebo kterému byla nařízena karanténa podle zvláštního*

právního předpisu, trvá-li dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa déle než 14 kalendářních dní.

14. Z § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění vyplývá, že *výše nemocenského za kalendářní den činí 50 % výše nemocenského stanoveného podle § 29, jestliže si pojištěnec přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti nebo zneužití omamných nebo psychotropních látek.*
15. Účel zákona o nemocenském pojištění vysvětlila důvodová zpráva k tomuto zákonu ze dne 18. 5. 2005 mimo jiné takto: „*Účelem systému bude i nadále krátkodobými peněžitými dávkami zabezpečit ekonomicky aktivní občany v případě vzniku některé ze stanovených krátkodobých sociálních událostí, tj. pracovní neschopnosti z důvodu nemoci či úrazu (včetně nemoci z povolání a pracovního úrazu), karantény, ošetřování člena domácnosti, těhotenství a mateřství, majících za následek ztrátu výdělku (příjmu). Výše dávek přitom musí být přiměřená a nesmí působit demotivačně.*“
16. Na tuto premisu navázal v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 16 Ad 37/2018-31, Krajský soud v Plzni, který zdůraznil, že „*systém nemocenského pojištění nesmí být ve svých projevech individuálně slepý. Tedy zohledňuje, má-li zůstat spravedlivým, podstatné okolnosti vzniku předmětných sociálních událostí. Tento výklad dosahuje zvlášť zřetelných obrysů při testu ústavní kontextualizace. Listina základních práv a svobod v čl. 31 větě první říká: ‚Každý má právo na ochranu zdraví.‘ Požadavek ochrany zdraví dochází svého ústavou daného cíle teprve za podmínky všech vzájemně propojených časových rovin, kdy v přítomném čase je minimalizována zdravotní komplikace vzniklá v minulosti, a to způsobem, který předejde jejímu opakování v budoucích situacích. Stojí-li za zdravotní komplikací, a tím pádem sociální událostí, k níž tato komplikace přispěla, patologické jevy v chování pojištěnce, musí rozsah poskytnuté podpory působit také proti jejich recidivě*“. S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za přílehlavý také v nyní řešené věci.
17. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 4 Ads 48/2013-22, upozornil na to, že formulací § 31 zákona o nemocenském pojištění zákonodárce vytvořil několik různých variant, ze kterých se odvíjí výše nemocenského podle míry účasti pojištěnce na vzniku dočasné pracovní neschopnosti. Nejvyšší správní soud konstatoval, že by vedlo k neudržitelnému výsledku, kdyby pojištěnec, který poruší nějakou právní povinnost (v konkrétním případě se jednalo osobu, která řídila vozidlo, aniž byla držitelem příslušného řidičského oprávnění) měl nárok na stejnou výši nemocenského jako pojištěnec, který jednal v souladu s právem. I tato argumentace je podle názoru zdejšího soudu přenositelná na nyní řešenou věc, neboť zákonodárce – stejně jako v případě úmyslného spáchání trestného činu či přestupku – vyjádřil jednoznačnou vůli krátit nemocenské v případě, že si pojištěnec přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti. Soud zdůrazňuje, že by nebylo spravedlivé, pokud by stejné plnění obdržel pojištěnec, který svou dočasnou pracovní neschopnost způsobil svou opilostí, jako pojištěnec, který svou dočasnou pracovní neschopnost nezavinil, neboť alkohol nekonzumoval.
18. Na okraj soud na tomto místě poznamenává, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na nemocenské je účast na pojištění. Nárok na dávku vzniká, pokud podmínky pro vznik nároku na dávku byly splněny v době pojištění (srov. § 14 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění). V daném případě nebylo podle zjištění soudu mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce splnil podmínku účasti na nemocenském pojištění, a proto se soud touto otázkou

nezabýval. Soudu zbývalo tedy zjistit, zda OSSZ Louny postupovala správně, když žalobci zkrátila nemocenské o 50 % za kalendářní den, neboť si přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako následek své opilosti.

19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správní orgány nesou podle § 3 správního řádu odpovědnost za zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro dané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Ads 193/2014-46). Žalobce se však mylí, pokud se domnívá, že správní orgány v dané věci tuto povinnost nesplnily.
20. Pokud jde o skutková zjištění správních orgánů, žalobce namítá, že žalovaná nepostupovala ve věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Před posouzením této námítky je třeba vymezit pojem „rozumné pochybnosti“, protože ani jeho obsah nelze vykládat bezbřezě extenzivním způsobem. Za rozumnou pochybnost zejména nelze považovat „zcela nepravděpodobnou možnost“. Tvrdí-li totiž účastník řízení určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné a nenabízí k nim žádný rozumný důkaz, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Bod 23 téhož usnesení zobecňuje, že správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů svého druhu, přičemž nemá povinnost za účastníka řízení domýšlet alternativní skutková tvrzení.
21. Soud má za to, že možnost uvedení se do stavu těžké opilosti v krátkém mezičase mezi úrazem a transportem do nemocnice nelze považovat za „pravděpodobnou možnost“ ani za „obvyklou dějovou a časovou posloupnost případů tohoto druhu“. Pokud na takový (teoreticky možný, avšak značně nepravděpodobný) scénář OSSZ Louny ani nepomyslela, nezakládá to nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k principu jednotnosti řízení je však třeba posoudit i odvolací řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Teprve ve svém odvolání nastínil žalobce opití se až po úrazu, avšak jen jako hypotetickou možnost, na níž ilustroval domnělé vady prvostupňového rozhodnutí. Poukazoval tím na skutečnost, že OSSZ Louny údajně nezvažovala všechny myslitelné scénáře; to však s ohledem na výše citovanou judikaturu ani nebyla její povinnost. Soud po prostudování správního spisu, zejména žalobcova odvolání, seznal, že v něm žalobce netvrdil vlastní verzi skutkového děje, která by byla koherentní a konkurovala závěrům OSSZ Louny. Soud v tomto ohledu musí přisvědčit žalované, která ve vyjádření k žalobě konstatuje, že žalobce nenabídl žádnou hodnověrnou verzi celé události, a ve všech podáních, včetně odvolání a žaloby, pouze uvádí povšechné pochybnosti o správnosti výsledků měření hodnoty alkoholu v krvi a polemizuje nad (ne)možností postavit najisto, kdy mělo k požití alkoholu dojít. Také napadené rozhodnutí ve vypořádání odvolacích námitek trefně poukazuje, že „v odvolání zcela absentuje popis situace, jak a kdy se mu takové množství alkoholu do krve dostalo“, tedy že chybí jakékoli konkurenční vyličení dějové a časové posloupnosti.
22. Jak potvrzuje konstantní judikatura, uvede-li účastník řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2019, č. j. 16 Ad 37/2018-31). Ačkoli žalobce v řízení výslovně netvrdil, že se opil po úrazu při čekání na transport do nemocnice, žalovaná se s žalobcem nestíněnou hypotézou vypořádala úvahou nad rychlostí dojezdu zdravotnické záchraně

služby a úvahou o nepravděpodobnosti uvedení se do stavu opilosti v tak krátkém čase. Žádné důkazy prokazující, že se žalobce opil při čekání na příjezd vozidla zdravotnické záchranné služby, přitom žalobce ve správním řízení nenavrhl. Existence důkazů prokazujících odlišný stav věci je přitom vedle způsobu odůvodnění rozhodnutí hlavním zdrojem možných pochybností o zjištěném stavu věci (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2019, č. j. 16 Ad 37/2018-31). Čím více se polemické tvrzení žalobce nese ve spekulativní rovině teoreticky možných, leč nepravděpodobných scénářů bez konkrétního vyličení vlastní verze a bez označení důkazů, tím případné pochybnosti o skutkovém ději vyvolané takovou polemikou slábnou.

23. Soud zdůrazňuje, že nejde o přenos důkazního břemene na žalobce, ale o pouhé vyjádření toho, že žalobce zůstal jen u spekulací a domněnek, které nebyly způsobitelné relevantně zpochybnit dostatečná skutková zjištění správních orgánů. Žalobce se pokoušel zjištění a závěry správních orgánů zpochybnit, nicméně činil tak pouze prostřednictvím nastiňování hypotetických možností alternativního sledu událostí, aniž by přitom tvrdil vlastní verzi příběhu, což nepostačuje.
24. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018-29, podle kterého *„správní orgán [...] není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti (v dané věci, že nebyla umístěna v měřeném úseku přenosná značka o vyšší povolené rychlosti nebo že se nejednalo o předjíždění nenadále zrychlujícího vozidla apod.). Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy“*. Ačkoli tento judikát spadá do oblasti správního trestání, řízení o krácení nemocenské je obdobně jako řízení o přestupku řízením sankční povahy, neboť i v něm je účastníku řízení ukládán za jeho předchozí společensky nežádoucí jednání (opilost) jistý negativní následek, který musí nést (krácení nemocenské). Pokud tedy žalobce zpochybňoval závěry správních orgánů a chtěl, aby toto zpochybnění vyústilo v doplnění dokazování, měl v první řadě logicky vypovědět vlastní verzi běhu událostí, tedy nikoli tvrdit, jak se věci neudály, nýbrž tvrdit, jak se udály.
25. Soud také souhlasí se žalovanou v tom, že žádný právní předpis nestanovil přesnou formu důkazu, který je potřeba ke zjištění skutkového stavu pro následnou aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Nic proto nebrání tomu, aby správní orgány vycházely z hladiny alkoholu v krvi žalobce tak, jak byla zjištěna při ošetření na urgentním příjmu II. typu Nemocnice Žatec, o. p. s. (p-ETOH uvedené v jednotkách g/l). Správní soudy konstantně judikují, že *„zákon o nemocenském pojištění nestanovil exaktní formát důkazu spadajícího do přestupkového řízení, jenž by pro OSSZ platil o síle conditio sine qua non a, jinými slovy, jehož existence by byla nezbytná“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2019, č. j. 16 Ad 37/2018-31).
26. Závěr žalované, že žalobce utrpěl úraz po konzumaci alkoholu, shledal soud za uspokojivě odůvodněný a řádně důkazně podložený. Samotná konzumace alkoholu ovšem není dostatečným důvodem pro aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění; nezbytná je příčinná souvislost mezi opilostí a jejím následkem v podobě vzniku dočasné pracovní neschopnosti. V tomto ohledu vyšla žalovaná z popisu událostí obsaženého ve formuláři „Záznam o úrazu“. Při posuzování příčinné souvislosti rozvážila, že stav opilosti *„se vyznačuje nepřiměřenou sebedůvěrou, přeceňováním svých schopností, zhoršeným odhadem vzdáleností a tendencí riskovat, což mělo evidentní vliv na jeho úsudek a koordinaci“*.

27. Příčinnou souvislost se snažil žalobce v žalobě zpochybnit poukazem na to, že výměnu elektrických pojistek, při níž k úrazu došlo, prováděli s vědomím zaměstnavatele běžně zaměstnanci, kteří sami nebyli elektrikáři. Důvodem, proč žalobce nečekal na příjezd elektrikáře a spontánně započal činnost, k níž nebyl kvalifikován, tedy podle jeho podání nebyl stav vyvolaný alkoholem (žalovanou zmiňovaná „nepřiměřená sebedůvěra“ či „přeceňování svých schopností“), nýbrž obvyklá praxe na pracovišti. Na jeho rozhodnutí vyměnit pojistky tedy nemohl mít alkohol vliv, když tak zřejmě činil i střízlivý. Ani to však podle názoru soudu nic nemění na skutečnosti, že v další dějové konsekvenci se vliv alkoholu projevuje zcela zřetelně: V důsledku zhoršené koordinace pohybů a odhadu vzdálenosti dochází k pádu krytu mezi vodiče. Při snaze o jeho vyzvednutí pak převládne tendence riskovat, kdy si žalobce vybírá pro tento účel nevhodnou násadu. Při samotném vniknutí elektrického proudu do těla pak mohl opět sehrát roli zhoršený odhad vzdálenosti žalobcovy ruky od vodičů pod napětím. Soud se proto ztotožnil se závěry žalované, podle které mezi úrazem žalobce a jeho opilostí příčinná souvislost existuje.
28. Soud zvážil též tvrzení žalobce, podle kterého žalovaná zamlčela, že k přivolání elektrikáře na místo došlo až po úrazu. Soud při studiu správního spisu shledal, že formulář „Záznam o úrazu“ obsahuje v položce E výpověď úrazem postiženého zaměstnance (žalobce) a svědka úrazu (L. H.). Interpretací obou výpovědí nelze dospět k jinému závěru, než že telefonát elektrikáři předcházel pokusu o výměnu pojistky, při němž došlo k úrazu. Soud pro úplnost dodává, že záznam o úrazu je datován k 4. 1. 2024 a podepsán úrazem postiženým zaměstnancem (žalobcem), svědkem úrazu (L. H.) i zástupcem zaměstnavatele (Ing. M. F.).
29. K námitce žalobce, který shledává nepravděpodobné, že by ve stavu těžké opilosti byl vůbec schopen po čtyři hodiny vykonávat práci, aniž by si kdokoli z jeho kolegů byl povšiml jeho opilosti, soud podotýká, že se jedná o žalobcovu spekulaci. Právě samotný úraz nejlépe ilustruje, že žalobce toho večera práci schopen vykonávat nebyl. Ze správního spisu přitom ani nikterak nevyplývá, zda si žalobcovy opilosti kdokoli z kolegů nevšiml, či všiml. Jediná relevantní informace, která v tomto směru ze spisu plyne, je ta, že osoby, které by měly povinnost si jeho případné opilosti povšimnout – tj. vedoucí pracovníci – ve večerních hodinách, kdy k úrazu došlo, na pracovišti nebyli. To plyne z odpovědi jednatele společnosti VAPO, s. r. o., ze dne 28. 6. 2024 adresované žalované, která je součástí správního spisu.
30. V souvislosti s polemikou žalobce ohledně nepřesnosti přepočtu hladiny alkoholu v krvi na promile, která byla předmětem odvolacího řízení, pak soud upozorňuje, že § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nehovoří o minimální hladině alkoholu nebo omamných či psychotropních látek, která musí být prokázána, aby mohlo být uvedené ustanovení aplikováno, hovoří pouze o „opilosti“. V daném případě (na rozdíl například od trestního řízení) není rozhodující zjištění přesného množství alkoholu, nýbrž dostačuje zjištění, že pojištěnec (zde žalobce) požil alkohol a následně si vlivem opilosti přivodil dočasnou pracovní neschopnost. Rozhodující je tedy samotný stav opilosti, nikoli hladina alkoholu v krvi nebo konkrétní míra ovlivnění alkoholem. Na závěrech žalované by tedy nemohlo nic změnit ani to, pokud by se přepočet užitý Nemocnicí Žatec, o. p. s., podle kterého jednotka g/l odpovídá jednotce g/kg, ukázal ne zcela přesný s ohledem na notorietu, že hustota lidské krve je průměrně 1,055 kg/l. Pro aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění není podstatný výpočet přesné hodnoty, rozhodující je samotný stav opilosti.
31. Soud nakonec posoudil žalobcem tvrzené porušení § 3, § 4, § 36 odst. 3 správního řádu, spočívající v tom, že „*správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Konkrétní porušení § 4 správního řádu však žalobce nespecifikuje a

ani soud při studiu správního spisu žádné porušení zásad přístupu správního orgánu k dotčené osobě neshledal. Nakonec je třeba se vypořádat s tvrzeným porušením § 36 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že účastníkům musí být dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí. Studium správního spisu soud zjistil, že k tomu žalovaná vyzvala žalobce oznámením ze dne 31. 7. 2024.

32. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť žalobce si úraz a následnou dočasnou pracovní neschopnost přivodil v opilosti, a proto měl podle § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nárok na nemocenské ve výši 50 % za každý kalendářní den. Hodnocení provedených důkazů správními orgány bylo podle názoru soudu správné a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřislouží, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. října 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.